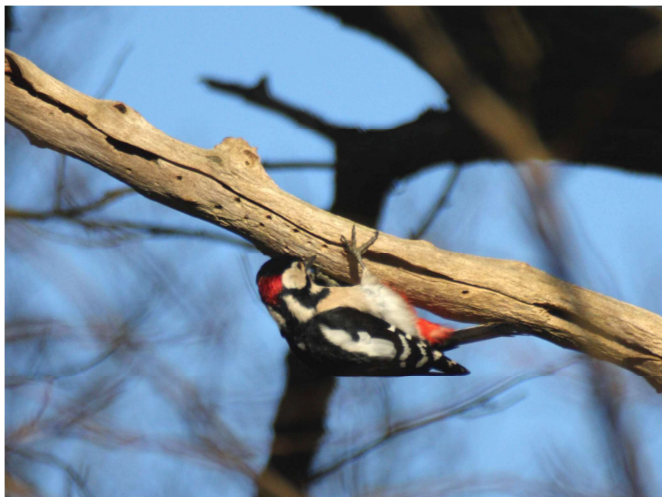

jaarlijkse uitgaven. Een grensgeval is dan de investering in gereedschappen, zoals we dat bijv. gedaan hebben voor de nestkastengroep en het ringstation. Er zit dus al snel wat bij, waarvoor je een beroep op het fonds kunt doen

Wat zien ik? Wat hoor ik?

Horen en zien vergaat me!

We verblijven weer een poos op ons oppasadres vlak bij de Blaricummer- en Tafelbergheide. Daar hebben we regelmatig grote bonte spechten in de tuin en wordt er zo nu en dan flink geroffeld. Vandaag, de 18e februari, zou uitslapen onmogelijk zijn geweest doordat een man specht op zijn favoriete roffeltak druk bezig was. Hij kreeg al snel antwoord van een rivaliserende man langs de Naarderweg. Tegen het middaguur was het helemaal bal, toen nog twee bonte mannen zich bij het slagwerk voegden, één in de tuin van de burens en één in de tuin tegenover restaurant de Tafelberg: concert voor vier pauken.

Loes en Paul van der Poel

Het 'achterbakse' bos

Rob Bijlsma

De afgelopen eeuwen is ons landje ontgonnen en ruilverkaveld. En dat in het kwadraat. Vooruitziende geesten wisten nog wat snippers te vrijwaren van vernietiging. Op de allerarmste grond werd naaldbos aangeplant. Die snippers en dat bos zijn het leefgebied voor duizenden soorten die in de rest van het land niet meer aan de bak komen. Alle reden om daar voorzichtig mee om te gaan, zou je denken. Maar dan heb je buiten de huidige beheerder gerekend. Die vindt namelijk dat die gebieden zijn volgelopen met de verkeerde natuur. In de woorden van Anton Dingeman, de stripheld van Pieter Geenen: ik wist niet dat een bos zo achterbaks kon zijn.

En dat zal het weten ook. De beheerders zijn een kruistocht tegen de bestaande natuur begonnen, daarin gesteund door scheepsladingen geld en een oeverloze brij van flutrapportjes. Een werkverschaffingsproject van megalomane omvang. Deze jongens pakken het grondig aan. Overal klinkt geronk en gezaag. Timberjacks, motorzagen, graafmachines, vrachtwagens, tractoren, kiepkarren, bulldozers, hakselaars, houtversnipperaars... Ja, elke dag een snipperdag, dat is het devies.

Hoezo saai, die natuur. De beheerders slaan het tevreden gade. In hun jaarverslagen verschijnen vierkleurenfoto's waarop ze trots poseren naast een graafmachine die hun natuurgebied aan het herstellen is tot natuur zoals die hoort te zijn.

Deze heilige oorlog heeft echter ook schaduwkanten. Bijvoorbeeld: alles wat je vernielt ten faveure van een utopie, gaat ten koste van de bestaande werkelijkheid. De achteloosheid en minachting waarmee de huidige beheerder bestaande leefgebieden met de erbij behorende planten en dieren naar de knoppen helpt, is shockerend. Het doel heiligt de middelen. Ze komen ermee weg omdat ze geen idee hebben van wát ze vernielen. Wetenschap is namelijk een vies woord in natuurbeschermingskringen. Van de 28.000 diersoorten in Nederland kent de gemiddelde beheerder er misschien 100 van naam, en van geen enkele de ecologie. Dus, als je een herfstvuurspin wilt redden, of een ... invullen naar gelang de waan van de dag, kun je zonder wroeging het leefgebied van mossen, varens, paddenstoelen, reptielen, you name it, om zeep helpen. Een Culturele Revolutie avant la lettre, met keurmerk van de overheid en

begeleid door vierkleurenonzin en kretologie op kleuterniveau. Als het niet werkt, en dat doet het nooit want natuur kent geen doeltypen, verzin je toch gewoon wat anders. Of ga je opnieuw hakken en graven om die achterbakse natuur alsnog in het gareel te schoppen.

Voor roofvogels, een groepje dieren waar redelijk wat kennis van voorhanden is, ontpopt de ruilerkaveling van natuurgebieden zich als een drama bovenop andere problemen. De natuurboeren hebben de afgelopen jaren willens en wetens zoveel broedgebied van roofvogels opgeruimd en ongeschikt gemaakt, dat ze daarmee de activiteiten van traditionele roofvogelvervolgers ruim voorbij zijn gestoken. Waar de gifmengers en schieters nog geen deuk in een pakje boter konden maken, elke

omgebrachte roofvogel werd immers vervangen door een andere, zijn natuurbeheerders veel effectiever in uitroeien. Ontneem roofvogels hun leefgebied, en ze gaan vanzelf de pijp uit zonder dat vervanging mogelijk is. De sterke afname van roofvogels in bossen, oplopend tot halveringen en meer, kan voor een deel op conto van terreinbeheerders worden geschreven. Het zijn de roofvogelvervolgers nieuwe stijl. Niet dat ze daar wakker van liggen. Aan hun horizon gloort immers een schitterende wereld, namelijk het beoogde doeltype. Wat kan ons die paar roofvogels schelen, die vreten toch maar weidevogels op. Kortom, de beuk in het bos. Maar ook weer niet teveel beuk, want we hebben eigenlijk liever zomereik. En die boom daar moet een beetje meer naar links.

Noot van redactie.

U kunt in de volgende Korhaan reageren op bovenstaand artikel. Er zal ook een reactie komen inde komende nummers van de terreinbeherende organisaties in het Gooi, waarin de beheerders uiteenzetten wat de doelstellingen zijn voor het beheer in onze regio. Die organisaties zijn Goois Natuurreservaat (Poul Hulzink). Natuurmonumenten (Annemieke Ouwehand) en Staatsbosbeheer (Rein Berends).

Verrassend vogelleven

Carel de Vink

Een beetje grijze dag. Ik maak een tochtje op de fiets door de Eempolders. Altijd goed voor kijkgenot voor de liefhebber van vogelleven. In de verte zie ik wat gefladder. Door mijn kijker zie ik de details. Een vrouw blauwe kiekendief wordt vinnig op de gevederde huid gezeten door twee torenvalken. Waar ze ook probeert neer te strijken, telkens volgen er duikvluchten van de beide kleine roofvogels. Man en vrouw torenvalk doen daarbij niet voor elkaar onder. De veel grotere kiek besluit om door te vliegen. Honderd meter verderop heeft een buizerd een muis gevangen. Een ander tweetal torenvalken betwist hem het recht om de prooi te verorberen. Weer een halve kilometer verder tref ik opnieuw een torenvalkje met territoriaal gedrag. De indringer is ditmaal een smelleken, dat ook nu weer fel wordt aangevallen. Wat een agressie bij die ene soort!

Opwinding en frustratie wisselen elkaar vaak af tijdens een vogeltocht. Je weet maar nooit wat je tegenkomt. Er zijn altijd wel onverwachte aan- of afwezige soorten. Of gedragingen die afwijken van de gangbare. Soms word je gewoon op het verkeerde been gezet. Om met dat laatste te beginnen: uit een kleine

groep struiken aan de rand van een brede strook riet klinkt de roep van een geelgors. Wat doet dat diertje in zo'n biotoop? Terwijl het roepje telkens opnieuw klinkt, speur ik tussen de takken. Daar ontdek ik iets bruins, maar met een beslist niet gele borst. De kreetjes worden nu sneller herhaald en vloeien uit in de onmiskenbare zang van... een roodborst. Gefopt!

Koolmezen produceren de meest ongelooflijke geluiden. Hoe vaak heb ik niet vertwijfeld staan zoeken naar een mij onbekende klank. Een nieuwe soort? Om vervolgens te merken dat het weer eens om het creatieve vocabulaire ging van *Parus major*, de koolmees. Echte imitators, zoals s spreeuw, rietzanger en veldleeuwerik kunnen je in verrukking brengen, maar even vaak in verwarring.

Opwinding: opeens een kraanvogel boven mijn huis. Zomaar, boven de bebouwde kom! Enthousiast geworden pak ik mijn fiets en ga in het Spanderswoud op zoek naar de niet te missen zwarte specht. Half maart is die volop actief. Als ik in datzelfde jaar pas half november mijn eerste zwarte specht hoor (en dus niet eens te zien krijg!) besef ik eens te